

ת"פ 4780/09 - מ.י. יחידת תביעות ש"י נגד עמרם גריב

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 4780-09 מ.י. יחידת תביעות ש"י נ' גריב
בפני כבוד השופט דב פולוק
בעניין: מ.י. יחידת תביעות ש"י

המאשימה

נגד

עמרם גריב

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד דלקה לוי

הנאשם ובא כוחו עו"ד מיכאל הורוביץ

הכרעת דין

הנאשם הואשם בכתב האישום המתוקן ב-7 אישומים, בשל עבירות של הסגת גבול, איומים, העלבת עובד ציבור (3 עבירות), תקיפת עובד ציבור (3 עבירות), היזק בזדון, התנהגות פסולה במקום ציבורי, הפרעה לעובד ציבור (2 עבירות), ניסיון לתקיפת עובד ציבור והפרעה לשוטר.

תחילה אציין שהחלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות הבאות: עבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); 3 עבירות האיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין; 3 עבירות העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין; עבירה של היזק בזדון, לפי סעיף 452 לחוק העונשין; 2 עבירות של התנהגות פסולה במקום ציבורי, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין; ועבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382 לחוק העונשין.

אישום מס' 1 -

לטענת המאשימה, ביום 21.10.2008 נכנס הנאשם אל חצר ביתו של השוטר רפאל אלבז בגבע בנימין (להלן: "אלבז") ללא רשותו ואישורו. הנאשם הניח בפתח הבית על דלת הכניסה מכתב שבו הוא פונה אל אלבז. לטענתה הנאשם נכנס אל חצר הבית כדי להפחיד, להעליב או להקניט את מחזיק הנכס. בכך הוא עבר עבירה של הסגת גבול, לפי סעיף 447(א)(1) לחוק העונשין.

עבירת הסגת גבול קובעת כי:

(א) העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו או לעבור עבירה, דינו -

מאסר שנתיים:

(1) נכנס לנכס או על פניו;

עבירת הסגת הגבול היא עבירה שהיסוד הנפשי שבה דורש "כוונה" להפחיד, להעליב, להקניט או לעבור עבירה. והיסוד העובדתי של העבירה דורש כניסה אל תוך הנכס או על פניו.

רס"ב רפאל אלבז העיד שחזר הביתה לאחר שנפש עם משפחתו באילת במשך 3 - 4 ימים. ליד הכניסה לביתו הונח פתק (מכתב) מתחת למאפרה. המכתב הופנה "לכבוד השוטר חיים טולדנו" אולם גם רשום על גביו בכתב יד "אלבז אני צריך ממך משהו". המכתב מהנאשם, אדם בו טיפל העד במסגרת תפקידו כחוקר אלמ"ב במשטרה.

לשאלות בית המשפט השיב העד שהשער לביתו היה פתוח ועולה שהנאשם פתח את השער והגיע לפתח דלת הכניסה שם הניח את המכתב. מעדותו עולה שהוא הגיש את התלונה נגד הנאשם על הסגת גבול הואיל ו"במסגרת עבודתי שטיפלתי בו (בנאשם - ד.פ.) כחוקר אלמ"ב ב-4 - 5 תיקים כמדומני וכשהוא בא לביתי הוא יודע שאני שוטר, יש לי משרד ויש לי תחנה שבה אני עובד, שמה הוא יכול לבוא לשטוח את טענותיו אך לבוא לביתי ולהיכנס למבצרי, למקום הכי מוגן שלי, כדי לדבר איתי, כאן הוא הסיג את הגבול שלי. הבית שלי הוא לא חלק מהעבודה. ביתי הוא המבצר שלי הוא יודע איפה אני עובד והוא יודע את מפקדיי ושם הוא יכול להגיש מה שהוא רוצה" (ע' 6 לפרוטוקול שורות 11 - 16).

בחקירה נגדית אישר העד שהנאשם נכנס לחצר ביתו והגיע עד הדלת כמו דוור, מקבץ נדבות או כל אדם אחר. כן אישר שהנאשם, ששכר בית במרחק של 100 מטר מבית העד, לא התקשר אליו, הוא לא ראה את הנאשם באותו יום והנאשם רק הניח את פתק ליד כניסת הבית. מעדותו עולה שהנאשם נכנס לחצרו.

הנאשם הודה גם באמרתו (ת/8) שהגיע עד לביתו של העד אלבז, דפק על דלת ביתו ובהעדר מענה הוא השאיר את המכתב לאחר שהוסיף "אלבז אני צריך ממך משהו". לעניין זה, הנאשם הסביר לחוקר שרצה לבקש מאלבז לבוא עמו לפגישה עם ועדת ביקורת של ענתות לעזור לו "לטהר את שמי" (ת/8 שורה 18).

אשר על כן הוכח שהנאשם "נכנס לנכס או על פניו".

לעניין היסוד הנפשי:

"כוונה" לצורך החוק הפלילי היא "ידיעה ברמה גבוהה של הסתברות". מספיק שהנאשם יודע ברמת הסתברות גבוהה שהתנהגותו תביא להפחדה, הקנטה או העלבה של ה"מחזיק בנכס" על מנת להקים את היסוד הנפשי הנדרש, והוא לא צריך לרצות ממשית בהשגת התוצאה האמורה. כלומר, גם אם הכניסה לנכס נעשתה לצורך אחר, כמו רצון לבקש עזרה מאלבז להתלוות אליו לוועדת הביקורת של הישוב, די בכך שהנאשם ידע ברמת הסתברות גבוהה שהנחת המכתב תפחיד את אלבז למשל, כדי לקיים את היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו ולהרשיעו.

השאלה היא, האם לאור היחסים הקודמים בין אלבז לנאשם אשר חקר אותו בעבר, הנאשם היה צריך לדעת ברמת הסתברות גבוהה שהנחת המכתב תפחיד את אלבז?

במקרה דנן, לא שוכנעתי שהוכח יסוד הנפשי של הנאשם.

המכתב הוגש כראיה אך ורק לצורך זיהוי האדם שהגיע למקום ולא לגבי תוכן המכתב (ת/2) [שם, שורה 23]. בהקשר זה יצוין שכתב האישום לא מייחס לנאשם איום כלפי אדם באמצעות המכתב. אי לכך, אין נפקא מינה שהעד העיד כי הוא בדעה שמדובר במכתב איום כלפי אחר (ע' 11 לפרוטוקול שורה 11). מעבר לנדרש אציין בהערת אגב שבסעיף החוק נכתב "העושה אחת מאלה כדי להפחיד מחזיק בנכס, להעליבו, להקניטו" משמע שהאיום, ההפחדה או העלבה צריכים להיות מופנים כלפי "מחזיק בנכס". אלבז אישר שאין במכתב "מילה אחת רעה" עליו (ע' 9 לפרוטוקול שורות 25 - 28) וכן שאין במכתב דבר המהווה איום כלפיו.

גם הנאשם הסביר באמרתו (ת/8) לחוקר שרצה לבקש מאלבז לבוא עמו לפגישה עם ועדת ביקורת של ענתות לעזור לו "לטהר את שמי" (ת/8 שורה 18). על כן השאיר את המכתב לאחר שהוסיף בכתב ידו "אלבז אני צריך ממך משהו".

עוד עולה מדבריו של אלבז שלא עצם הנחת המכתב היא שהפחידה אותו אלא היכרותו המוקדמת עם הנאשם. שכן, הנאשם בניגוד לעצת בית המשפט, ביקש לחקור את העד בחקירה נגדית בתום חקירה הנגדית של סניגורו. הוא שאל את העד **"ואתה יודע שאני מאד כועס עליך? העד השיב "וזה מה שהפחיד אותי. אני יודע שאתה כועס, יודע ממכתבך ומדיונים בבית המשפט שטענת... שאני הכנסתי אותך לשנה מאסר כאשר אני סך הכול חוקר ואני רק אוסף ראיות ומביא אותן לבית המשפט ובגללי נכנסת לבית סוהר!! אדם כזה מגיע לביתי זה מפחיד אותי"** (ע' 8 לפרוטוקול שורות 11 - 14).

אלבז גר באותה עת בקרבת מקום ממשי לנאשם ולכן יש הסבר תמים להגעתו של הנאשם לביתו של אלבז על מנת למסור לו את המכתב ולבקש את עזרתו. אילו הייתה כוונה של הנאשם להגיע לביתו של אלבז כדי לאיים או להקניט או להעליב את העד, הוא בוודאי היה חוזר כשאלבז בבית.

לאור האמור לא שוכנעתי שהיסוד הנפשי הנדרש של כוונת הנאשם להפחיד, להעליב ולהקניט התקיים במקרה דנן. על כן החלטתי לזכות את הנאשם מביצוע של עבירת הסגת גבול.

אישום מס' 2 -

לטענת המאשימה ביום 5.1.2009 נכנס הנאשם למשרדי מחלקת הרווחה שביישוב פסגות וקרא בצעקות למר יצחק יעקב מנהל מחלקת הרווחה (להלן: "יצחק יעקב") שהוא מבקש להיפגש עמו. יצחק יעקב השיב שאינו יכול להיפגש עמו באותה עת. הנאשם יצא מן המבנה ולאחר מכן נכנס חזרה כשבדיו מצלמת וידאו. יצחק יעקב נפגש עם הנאשם במשרדו. במהלך שיחתם היכה הנאשם באגרופיו בשולחנו של המתלון וקרא לו "בן זונה זבל, שרמוטה".

לטענת המאשימה בהתנהגותו זו עבר המתלון על עבירת האיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן: "עבירת איומים"), ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין (להלן: "עבירת העלבת עובד ציבור").

עבירת האיומים קובעת כי:

המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים.

היסוד העובדתי של עבירת האיומים דורש שהאיום יהיה רציני וממשי ושיהיה עלול לבוא לידי הגשמה. האיום נבחן על פי המבחן האובייקטיבי של האדם הסביר ולא על פי הרגשתו הסובייקטיבית של האדם המאויים.

מיום 2.4.1978

ת"ט תשל"ז-1977

ס"ח תשל"ז עמ' XVI

יעקב יצחק מסר בעדתו שבפגישה שקיים עם הנאשם "הוא צעק בקול רם ... ודפק על השולחן וקילל גם אותי גם את העובד הסוציאלי בשמות "בן זונה, שרמוטה, זבל" הוא צעק בקול רם ... בקשתי ממזכירתי שתקרא לעזרה וקצין ביטחון של המועצה הגיע לחדר ... הקללות והדפיקה על השולחן שהוא מקרב את הפרצוף שלו אלי וצועק בקול רם"

(עמ' 24 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

גם הנאשם עצמו הודה במהלך עדותו בכך שדפק על השולחן וקילל את יעקב יצחק באמרו:

"ש. העדה ליליאן אסייג העידה ...שאתה גם אמרת ליצחק יעקב "אמא שלך שגידלה אותך אני אזיין את אחותך"..."

ת. ... אני בורר את מילותי והיא אולי שמעה אותי אומר "יא בן זונה" אבל מה שהיא שמעה...הם לא המילים שלי ...

ש. היא אמרה גם שדפקת על השולחן של יעקב יצחק בחוזקה ...

ת. ... כן. דפקתי על השולחן בחוזקה ...וצועק אל תסכמט אותי יא בן זונה" ונותן מכת אגרוף בחוזקה על השולחן"

(עמ' 281-282 לפרוטוקול הדיון מיום 15.1.2014).

במקרה דנן נראה שלא היה בדבריו של הנאשם ובדפיקתו על השולחן כדי להוות איום ממשי על פי מבחנו של האדם הסביר. נראה כי פחדו של יעקב יצחק נבע בעיקר מחשש להתדרדרות העניינים ואיבוד שליטה של הנאשם על מעשיו העלול להוביל לאלימות.

כמו כן, היסוד הנפשי של עבירת האיומים דורש קיומה של "כוונה" להפחיד ולהקניט את האדם המאויים. נראה שבמקרה דנן הנאשם פעל מתוך כעס ותסכול ולא הייתה לו כוונה מיוחדת להפחיד את יעקב יצחק, כפי שעולה מעדותו:

"ש. ...האם אמרת למר יעקב יצחק את המילים "בן זונה, זבל, שרמוטה" ...

ת. אמרתי למיטב זכרוני "יא בן זונה, יא ... ושם הייתי כל כך מתוסכל שאמרתי גם "יא בן זונה יא שרמוטה". שטויות. נראה אותך מול זה שמונע ממך את ההתקשרות עם צאצאיו"

(עמ' 281-282 לפרוטוקול הדיון מיום 15.1.2014).

לאור האמור אני מזכה את הנאשם מביצועה של עבירת האיומים במקרה דנן.

כעת נבדוק האם אמירות אלו מהוות עבירה של העלבת עובד ציבור שביצע הנאשם כלפי יעקב יצחק.

תחילה אציין שיעקב יצחק בהיותו מנהל מחלקת הרווחה של המועצה האזורית מטה בנימין הינו עובד ציבור מכוח סעיף 34(2) לחוק העונשין.

עבירת העלבת עובד ציבור קובעת כי:

המעליב בתנועות, במלים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, תשכ"ט-1968, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר ששה חדשים.

שני ערכים מתנגשים ביניהם בבואנו לבחון את עבירת העלבת עובד ציבור. מחד גיסא, הערך של חופש הביטוי שהינה זכות יסוד וערך מרכזי, מאושיותיה של מדינת ישראל כמדינה דמוקרטית. ומאידך גיסא, הערך של שמירה על כבודו ומעמדו של עובד הציבור ובכלל זה השמירה על השירות הציבורי מפני פגיעה במעמדו ותפקודו.

בדנ"פ 7383/08 **יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופטים פורקצ'יה, ביניש, לוי, נאור, רובינשטיין, ארבל, ג'וברן, חיות, ריבלין, ביום 17.9.2009) (להלן: "דנ"פ אונגרפלד") הוצבו אמות מידה פרשניות לבחינת התקיימותם של יסודות עבירת העלבת עובד ציבור.

בית המשפט העליון קבע כי "העלבה" היא ביטוי שלילי הפוגע בכבודו של האדם וכרוך בפגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי ממנו שואב עובד הציבור את מקור סמכותו וכוחו. ה"העלבה" מתקיימת כאשר היא מכוונת כלפי ליבת כבודו האישי של עובד הציבור. אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים.

הפסיקה קובעת כי יש לפרש עבירות הפוגעות בחופש הביטוי באופן המצמצם את הפגיעה עד למינימום הנדרש לשם הגשמת הערך המוגן של העבירה.

כמו כן נקבע שעל מנת להוכיח ביצועה של עבירת העלבת עובד ציבור יש לבחון התקיימותם של שני המבחנים המצטברים הבאים:

1. **המבחן התוכני** - באמצעותו נבחן את התאמת הביטוי שאמר עובד הציבור להגדרת "העלבה" על פי סעיף החוק. עלינו לבדוק את מהות דברי ה"העלבה" שאמר הנאשם. היינו, האם יש בדברים שנאמרו כדי לפגוע פגיעה קשה בליבת כבודו של העובד, והאם הנאמר פוגע פגיעה מהותית וקשה בגרעין המוסרי-ערכי שממנה שואב העובד את מקור כוחו וסמכותו. כפי שנקבע בפסק הדין: **"העלבה" מתקיימת כאשר היא מכוונת כלפי ליבת כבודו האישי של העובד; אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגיעה עמוקה בשמו הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעיני אחרים**" (עמ' 51).

2. **המבחן ההסתברותי** - מבחן זה נועד לאזן ולהגביל את תחום השתרעותה של עבירת העלבת עובד ציבור רק על מקרים בהם קיימת הסתברות ברמה מסוימת לפגיעה ממשית בערך המוגן בעבירה. עלינו לבחון קיומה של "ודאות קרובה" שמעשה ההעלבה יביא לפגיעה קשה בעובד ובמילוי תפקידו, וכפועל יוצא מכך גם לפגיעה בשירות הציבורי בכללותו.

בדומה למקרה דנן ברע"פ 229/12 **צבי כהן נ' מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופט ג'וברן, ביום 16.10.2012) (להלן: "רע"פ כהן") אמר הנאשם לעובד הציבור "מושתן וילד מפגר". במקרה הנדון קבע בית המשפט העליון כי יש לזכות את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור לאור המבחנים שנקבעו בדנ"פ אונגרפלד. שכן, נראה שהנאשם קילל את עובד הציבור בלהט הרגע, וההסתברות שיהיה בדברים שאמר כדי לפגוע בתפקודו של עובד הציבור ובעקבות כך בשירות הציבורי בכללותו נמוכה ביותר. גם במקרה דנן, דברי הנאשם אינם גידופים אישיים הנוגעים לתכונותיו הפרטיות של עובד הציבור הספציפי יעקב יצחק ועל כן הם אינם פוגעים בליבת כבודו, אלא מדובר בביטויים פוגעניים כלליים. כמו כן יש לבחון את ההקשר הכללי בהם נאמרו הדברים. במקרה דנן נאמרו הדברים עת היה הנאשם בסערת רגשות על שנמנעה ממנו הקרבה לבנותיו. אין בנסיבות אלו כדי להצדיק את אמירת הדברים הפוגעניים, אך יש בהם כדי לרכך את דברי הנאשם בהקשר אמירתם. לאור האמור אני סובר שדברי הנאשם אינם עולים כדי פגיעה בליבת כבודו האישי וביטחונו העצמי של יעקב יצחק ואין בהם כדי להשפיע על כושרו למלא את תפקידו.

בהתאם לכך אני מזכה את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור.

אישום מס' 3-

עוד טוענת המאשימה שגם ביום 6.1.2009 נכנס הנאשם למשרדי מחלקת הרווחה והתיישב במשרדו של יעקב יצחק ללא אישורו ובלא לתאם פגישה. הוא צעק וקילל את יעקב יצחק ודרש שיספק לו תשובות בנוגע לענייניו. הנאשם התקרב ליעקב יצחק כשהוא יושב על כסאו, נצמד אל גופו והניף אצבע אל עבר פניו בצורה מאיימת. אחר כך יצא הנאשם מהמשרד.

הנאשם ניסה להיכנס שוב למשרדו של המתלונן ונחסם על ידי שני המאבטחים סרגיי בסצפני (להלן: "בסצפני") ועורבי פראס (להלן: "עורבי") אשר הוצבו בבניין. עורבי הסביר לנאשם שאסור לו להיכנס אל הבניין, אולם הנאשם דחף אותו בכתפו הימנית חבט והרס את דלת המשרד ונכנס שוב פנימה.

המאשימה סוברת שבכך עבר הנאשם על עבירות של תקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א לחוק העונשין (להלן: "תקיפת עובד ציבור"); היזק בזדון, עבירה לפי סעיף 452 לחוק העונשין (להלן: "היזק בזדון"); והתנהגות פסולה במקום ציבורי, עבירה לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין (להלן: "התנהגות פסולה במקום ציבורי").

תחילה נבחן האם בכך עבר הנאשם על עבירת תקיפת עובד ציבור. עבירת תקיפת עובד ציבור קובעת כי:

התוקף עובד הציבור או מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף, דינו - מאסר שלוש שנים.

תחולת החוק דורשת שהנתקף יהיה "עובד ציבור". המונח "עובד ציבור" מוגדר בסעיף 34 כד לחוק העונשין. עורבי ובספצני היו מאבטחים שעבדו בחברת אבטחה ששירותיהם הושכרו ביום האירוע לביצוע עבודת אבטחה בלשכת הרווחה שבמטה בנימין. לכאורה נראה כי על פי הגדרות חוק העונשין הם אינם נחשבים עובדי ציבור. אולם הן מנוסח החוק עצמו "עובד ציבור או...מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור" והן לאור האמור, אומנם בשולי הדברים, בע"פ 7639/13 מחמוד אמארה נ' **מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופטים ג'ובראן, שהם וברק-ארז, ביום 5.3.2014) לפיו: **"יש משום אנומליה בכך שההגנה על מאבטח בבית חולים ציבורי, המבצע שירות ציבורי ... לא נעשית במקרה כמו זה שבפנינו בגדרה של העבירה של תקיפת עובד ציבור ... אכן, המונח "עובד הציבור" בחוק העונשין ... כולל רשימה סגורה של בעלי תפקידים ועובדים של גופים, שאינה מקיפה תמיד את כל מי שעובד עבור גוף המספק בפועל שירותים לציבור במציאות של מיקור חוץ ... עם זאת, העבירה הספציפית של תקיפת עובד ציבור ... חלה לא רק על תקיפתו של "עובד הציבור" אלא גם על תקיפת "מי שממלא חובה או תפקיד המוטלים עליו על פי דין או מי שנותן שירות לציבור מטעם גוף המספק שירות לציבור, והתקיפה קשורה למילוי חובתו או תפקידו של הנתקף". מבלי לקבוע מסמרות בשאלה זו שלא נדונה בפנינו, הגדרה זו יכולה לכאורה לחול גם על עובד של חברה הנשכרת לצורך מתן שירות לציבור. השאלה ... נדונה בהרחבה על ידי בית משפט זה בעניין ברק כהן. דעת הרוב, מפי הנשיאה ד' ביניש, קבעה ... כי לצורך העבירה של שוחד הקבועה בסעיף 280 לחוק העונשין המונח "עובד של תאגיד המספק שירות לציבור" משתרע אף על מאבטח שעבד בלשכת מינהל האוכלוסין של משרד הפנים ... גישה פרשנית זו ... תוביל להרמוניה נורמטיבית, מאחר שתמנע מצב לפיו מחד גיסא עובדיה של חברה שמירה פרטית יהיו חשופים לאישומים בעבירות המוגבלות לעובדי ציבור...ומאידך גיסא, לא יזכו להגנתו של המשפט הפלילי כעובדי ציבור". לאור האמור אני סובר שהמאבטחים בספצני ועורבי הינם עובדי ציבור לצורך הגדרת העבירה הנדונה.**

כעת עלינו לבחון האם התקיים במקרה דנן יסוד ה"תקיפה" הנדרש על פי החוק. הגדרת המונח "תקיפה" קבועה בסעיף 378 לחוק העונשין לפיו:

המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

העד עורבי שהיה המאבטח אותו דחף הנאשם על מנת להיכנס למשרדו של יעקב יצחק, כפי שטוענת המאשימה, העיד כי: **"לא. הוא לא דחף אותי המנהל חשב שהוא דחף אותי, תוך כדי דיבור הוא שם את היד שלו על הכתף שלי ובלי כוונה לפגוע בי ... הוא נגע בי כמו שני אנשים מדברים אחד עם השני. כנראה מרוב עצבים, אבל הוא לא התכוון לדחוף אותי ... הוא רצה לדבר עם הבן אדם ואני באמצע אז הוא הזיז אותי קצת ... המנהל ביקש להוציא אותו בכוח ואמרתי למנהל שאין לי זכות להוציא אותו בכוח כל עוד הוא לא משדר אלימות אז אני לא**

יכול להוציא אותו בכוח ... הוא לא הזיק לאף אחד הוא התעסק סך הכל עם המחשב".

(עמ' 255-256 לפרוטוקול הדיון מיום 28.5.2015).

מעדותו של המאבטח עורבי עולה כי הנאשם נגע בכתפו של עורבי ודחפו מעט על מנת להזיזו. המעשה לא נעשה כלל בכוונה לתקוף. לאור האמור בעדות החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירה של תקיפת עובד ציבור.

כעת נבחן האם עבר הנאשם על עבירת ההיזק בזדון הקובעת כי:

ההורס נכס או פוגע במזיד ושלא כדין, דינו - מאסר שלוש שנים, והוא אם לא נקבע עונש אחר.

מעדות של יעקב יצחק עולה כי " ... הוא יצא , ואני ניסיתי לנעול את דלת המשרד וראיתי מהצד השני שהוא מנסה לדחוף חזרה את הדלת כדי שלא אוכל לנעול. הצלחתי לנעול. אז הוא שבר את הדלת מהצד החיצוני"

(עמ' 24-25 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

יעקב יצחק ממשיך ומעיד באשר לדלת כי:

"ש. האם נכון לומר שהדלת לא נשברה כפי שנטען בכתב האישום אלא מתוך מנגנון הנעילה חלק יצא וזאת לא דווקא שהנאשם עשה זאת אלא בגלל שהשומר או המאבטח מהצד השני דחף את הדלת לכיוון הנאשם.

ת. אני באתי לנעול את הדלת והרגשתי שהנאשם דוחף אותה בחזרה, נעלתי עם מפתח והלכתי ואז נפרצה הדלת וכל המנגנון נשבר ...

שאלת בית המשפט - איפה היית בזמן שמישהו פרץ את הדלת

ת. הייתי במשרד הפנימי שלי

שאלת בית המשפט - אתה גם לא ראית את הדלת כשהיא נפרצת.

ת. לא ראיתי. ראיתי את הדלת שבורה אחרי כן

שאלת בית המשפט - ואז יצאת החוצה וראית את הדלת והגעת למסקנה שהנאשם הוא זה שפרץ

ת. כי הוא היה שם ..."

(עמ' 30-31 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

לאור העובדה שיעקב יצחק היה נעול במשרדו בעת שהדלת נשברה לא נוכל ללמוד מעדותו כיצד הדלת נשברה בפועל.

לעומת זאת, המאבטח עורבי היה ליד הנאשם באותה עת ומעיד באשר לדלת כי הנאשם: "... ניגש לדלת של המנהל והמנהל נעל את הדלת ואז הנאשם ניסה לפתוח את הדלת וכנראה הדלת נשברה, זו דלת עתיקה ... כן. ראיתי שהדלת נשברה. הנאשם נדנד את הדלת מהידית אך הוא לא בעט בדלת כדי לשבור את הדלת...המנהל היה בתוך המשרד והנאשם ואני היינו מחוץ למשרד מהצד השני של הדלת"

(עמ' 255-256 לפרוטוקול הדיון מיום 28.5.2015).

עבירה של היזק בזדון היא עבירה תוצאתית שהיסוד הנפשי שלה הוא של פזיזות כלפי התממשות תוצאת ההיזק. יסוד נפשי זה כולל בתוכו אדישות או קלות דעת כלפי התוצאה. היסוד העובדתי של העבירה דורש מודעות למעשה, לנכס ושההיזק נגרם "שלא כדין".

במקרה דנן, הדלת נשברה ונגרם נזק לרכוש. אולם לא הוצגה ראיה של ממש לכך שהנאשם היה פזיז במעשיו. ככלל ניסיון לפתיחת דלת אינו מוביל לשבירתה, וזו אינה התוצאה המתבקשת מן המעשה. לא ניתן לומר כי הנאשם היה פזיז כלפי התוצאה, שהרי מטרתו הייתה לפתוח את דלת המשרד. לא זאת אף זאת, גם המאבטח עורבי מוסיף בעדותו שהדלת הייתה ישנה ולכן יתכן שכבר הייתה על סף שבירה ללא קשר לניסיון הפתיחה של הנאשם. הנאשם לא רצה בשבירת הדלת, וגם לא ניתן לומר שהיה אדיש או קל דעת כלפי תוצאה זו.

אשר על כן אני קובע שלא התקיים היסוד הנפשי הדרוש להרשעת הנאשם בעבירה זו, ומזכה אותו מעבירה של היזק לרכוש בזדון.

כמו כן, נבחן האם בנסיבות המתוארות עבר הנאשם על עבירה של התנהגות פסולה במקום ציבורי לפיה:

העושה אחת מאלה, דינו - מאסר ששה חדשים:

(1) מתנהג באופן פרוץ או מגונה במקום ציבורי;

הביטויים התנהגות "פרועה או מגונה", הם עמומים. לא כל התנהגות גסה ובלתי מנומסת במידת מה תיכנס לגדרי הסעיף. לשם הרשעה בעבירה לפי סעיף 216(א)(1) יש להוכיח שהתנהגותה של הנאשם הייתה פרועה או מגונה וחמורה באופן שיש בו להצדיק פגיעה בזכותו החוקתית של האדם לחופש ביטוי. נראה שרק התנהגות שתהיה "פרועה" ו"מגונה" במידה רבה תיכלל בגדרו, וזאת יש לקבוע על פי נסיבותיו של מקרה לגופו (ראה רע"פ 2788/00 **שלמה נמר נ' מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופט לזין, ביום 18.7.2000)).

אין חולק שבשל כך שהנאשם סבר שהטיפול בעניינו היה לא ראוי התנהגותו הייתה בוטה, לא נעימה וקולנית. אולם במקרה דנן מקובלים עלי דברי כב' השופט פיזם בע"פ (חי') 2813/02 **אלמחאמיד חאלד מוחמד נ' מדינת ישראל** (ניתן על ידי השופטת שטמר, ביום 17.2.2003) "**הגבול בין התנהגות פסולה במקום ציבורי לפי סעיף 216(א)(1) ... לבין התנהגות בוטה ואפילו קצת רעשנית וגסה במקום ציבורי, שאיננה עבירה ... לעיתים דק. העיקרון בחוק הפלילי מחייב ... להתייחס לספק או לגבול דק ... לקולא, לדון את הנאשם לכף זכות**".

עיון בעדויות מעלה שעיקר ההפרה של הסדר הציבורי בעת האירוע נבעה מחששם של עובדי המקום, המוצדק אולי, שהתנהגותו של הנאשם תפתח לאלימות מסוכנת יותר, כפי שעולה מעדותו של יעקב יצחק: "**בקשתי ממנו לצאת**

ואמר שזכותו לקבל טיפול...קללות ודפיקות על השולחן. הוא לא נגע בי. אציין שהמאבטח שהיה שם ... זה שאמר שאסור לו לגעת ... זה הגביר את הפחד שלי הוא תמיד רק צעק כאילו הרגשתי שהוא הולך לאבד שליטה ... דופק על השולחן ומקרב את הפרצוף שלו מאוד קרוב אלי ... תוכן המילים בעיקר למה העובדות הגישו את התסקירים כך ולא אחרת ...".

(עמ' 25 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

כך עולה גם מעדותו של יעקב ליבי, מנהל מחלקת חינוך במועצה (להלן: "ליבי"), שנכח בעת האירוע: "...הנאשם דפק שם על השולחן וככה רכן לעברו והוא נסוג ככה לאחור. לא ראיתי שום דבר, לא היו מכות ... מעבר לצעקות ואיומים, מכיוון שהיה שם שוטר אז שוב הבנתי שזה לא תפקידי להיכנס לשם ... במצב של החדר של יצחק יעקב היה מצב שנראה יותר מאיים. שם היה ממש מצב ... כשיצחק יעקב עומד ככה צמוד לקיר ... קרבה ורכינה של הבן אדם מעבר לשולחן ואתה רואה בן אדם שההוא רוכן מעבר לשולחן והבן אדם השני נסוג לאחור. לא היו מכות ... לא היה מגע ... אבל סיטואציה מאיימת להערכתי הייתה ... עמיתי לעבודה ... היה במצב שהוא מפוחד ... נסוג לאחור בגלל שהוא הרגיש מאוים".

(עמ' 95-98 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

אולם אם נבחן את ההתנהגות של הנאשם במנותק מההדים שעוררה בלשכת הרווחה נראה שהיה בה בעיקר הבעה קולנית של תסכול וכעס של הנאשם על אופן הטיפול בעניינו. אשר על כן אני קובע שהתנהגות זו של הנאשם אינה עולה לכדי התנהגות פסולה במקום ציבורי ומזכה אותו מן העבירה.

אישום מס' 4:

לטענת המאשימה ביום 7.1.2009 עמד המאבטח עודד שטרן (להלן: "שטרן") בכניסה לשוב פסגות ואבטח את הכניסה לשוב. לאחר שנתקבלו קריאות מנהגים על אדם המפריע בכניסה לשוב הגיע אל השער אלון וייס שהיה סייר ברכב הביטחון של הישוב (להלן: "וייס"). הכביש המוביל לשוב היה חסום באבנים עצים וחבלים. וייס ושטרן הסירו את המחסום מהכביש וכשסיימו עלו לרכבם. הנאשם נשכב תחת גלגלי רכב הביטחון ומנע מהם לנסוע אל ביתן השמירה. וייס שנהג ברכב נסע לאחור על מנת שלא לפגוע בנאשם אולם הנאשם עלה על מכסה המנוע והכה בידיו על השמשה הקדמית של הרכב. לאחר שהמאבטחים שבו לביתן השמירה יידה הנאשם אבנים אל עבר הביתן.

המאשימה סוברת שבכך עבר הנאשם על עבירה של הפרעה לעובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

עבירת ההפרעה לעובד ציבור קובעת כי:

העושה אחת מאלה, דינו - מאסר שנה:

(1) מפריע ביוזעין לעובד הציבור או למי שהוסמך למלא תפקיד של עובד הציבור

עמוד 10

במילוי תפקידו על פי דין;

עבירת ההפרעה לעובד ציבור דורשת ביסוד העובדתי שבה כי העושה "יפריע", בדרך כלשהי, לעובד הציבור. כן נדרש שההפרעה תהיה במילוי תפקיד שעובד הציבור מילא כדין. היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו הוא של מחשבה פלילית, קרי: מודעות להתנהגות ולנסיבות.

העד וייס העיד בפני בית המשפט שהוא ושטרן ניסו להזיז את החוט והאבנים שפיזר הנאשם בכניסה לשער באמצעות רכב הסיור. כשכיוונו חזרה את הרכב לשוב קפץ הנאשם ונשכב מתחת לגלגלי הרכב. הם נסעו לאחור. הנאשם קם ושב ונשכב מתחת לגלגלים. לאחר מכן קפץ הנאשם על מכסה המנוע. העד נתן מעט גז ובלם והנאשם נפל וייס ושטרן נסעו משם ברכב ונכנסו לשוב מכניסה אחורית. וייס הוסיף שהנאשם זרק אבנים, אם כי ציין שהוא אינו יכול לומר בוודאות אם האבנים נזרקו לעברם או לעבר החסימה בשער (עמ' 32-34 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

גם שטרן העיד באשר לאותו אירוע שבסביבות השעה 5 בבוקר כאשר כלי רכב מתחילים לצאת ולהיכנס לשוב, הוא וייס נסעו ברכב הסיור על המחסום שבנה הנאשם בכניסה לשוב. הנאשם נשכב מתחת לגלגלי הרכב וייס נסע עם הרכב אחורה. הנאשם קם ורדף אחרי הרכב ונשכב שוב לפני הגלגלים. אחר כך טיפס הנאשם על מכסה המנוע של הרכב. וייס נסע ובלם והנאשם התגלגל ממכסה המנוע. הם המשיכו לנסוע לכניסה אחורית של הישוב. שטרן ציין שהנאשם זרק אבנים על הרכב (עמ' 39 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

הנאשם בעדותו הכחיש את טענותיהם של שטרן וייס באומרו:

"ש. עודד שטרן ... אמר שבנוסף לחסימה גם עלית על מכסה המנוע של רכב האבטחה שלהם ודפקת על השמשה ...

ת. ... העד הזה משקר ... העד הזה יצא מהשער עם הרכב פנה שמאלה ... והוא חוזר רוורס על הציוד שלי ... הוא נוסע קדימה ולא עוצר ... הורדתי את ידי על מכסה המנוע והעד שטרן לא הפסיק לנסוע קדימה ... ואני לא זוכר אם עליתי על מכסה המנוע כשהוא התחיל את הרוורס ..."

(עמ' 291 לפרוטוקול הדיון מיום 15.5.2014).

אולם, מן העדויות התרשמתי שגרסותיהם של שטרן וייס, התואמות האחת לשנייה, הינן אמינות מגרסתו של הנאשם.

מעדויותיהם של וייס ושטרן אני למד שהנאשם הפריע להם בנסיעתם ברכב הביטחון. נסיעה שביצעו על מנת לשמור ולפנות את הכניסה לשוב כחלק מתפקידם. בכך הפריע להם הנאשם במילוי תפקידם כשומרים על הישוב והכניסה אליו. כמו כן, אציין שאני סובר כי האמור לעיל באשר למאבטחים עורבי ובסצפני חל גם באשר לייס ושטרן ואף עליהם חלה ההגדרה של "עובדי ציבור" כעובדי הישוב האחראים על שמירת ביטחון והסדר הציבורי המתנהל בו.

לאור האמור אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו.

אישום מס' 5:

לטענת המאשימה, ביום 7.1.2009 התייצב המאבטח מיכאל יעקובי (להלן: "מיכאל") למשמרת באבטחת הכניסה לפסגות בביתן השמירה שבכניסה לשוב. מיכאל הבחין שהכביש המוביל לשוב חסום באבנים ושלטים שהניח הנאשם וקרא לרבש"ץ של הישוב אלעד יעקבי (להלן: "אלעד") על מנת שיפנה את המכשולים שבדרך. אלעד ביקש מהנאשם לפנות את האבנים והשילוט מן הכביש אולם הנאשם בתגובה ירק על פניו, חבט באבן שאחז בידו ברכב של אלעד והחל להשליך אבנים אל עבר אלעד ומיכאל.

המאשימה סוברת שבכך עבר הנאשם על עבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א לחוק העונשין; ועבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א לחוק העונשין, בנסיבות סעיף 25 לחוק העונשין.

תחילה נבחן האם הנאשם עבר באירוע האמור על עבירה של תקיפת עובד ציבור. כאמור, הגדרת המונח "תקיפה" קבועה בסעיף 378 לחוק העונשין לפיו:

המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות.

הרבש"ץ אלעד העיד שבזמן האירוע הוא הגיע לש.ג. וראה רכב אדום עם שלטים עליו ושהאזור הסמוך לשער מכוסה באבנים באופן המקשה על נסיעתם של רכבים. הוא ניסה לדבר עם הנאשם אולם נענה בקללות וגידופים כלפי הממסד. אלעד הלך מהמקום, וכששב זרק הנאשם לעברו ולעבר מיכאל אבנים. כשפנה שוב לנאשם, הוא החל לקלל אותו ולירוק עליו. אלעד גם דיווח על האירוע למשטרה.

"שאלת בית המשפט - אמרת שהייתה יריקה, האם פגעה בך

ת. אני חושב שכן ... אני זוכר שהוא ירק ... כשנגשתי אליו בפעם השנייה וקיבלתי רק "ברכות" אז הוא לעס משהו ודיבר תוך כדי והוא פלט משהו בטעות ... ובפעם שניה אחרי שהוא שם לב לזה הוא עשה את זה בפעם שניה בצורה קצת יותר ... ואני כמעט בטוח שהוא פגע בי ... בפעם הראשונה לא, בפעם השנייה בכוונה"

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

מעדותו של אלעד עולה ספק האם היריקה פגעה בו. הוא מעיד "אני כמעט בטוח שהוא פגע בי". יריקה מהווה "תקיפה" לפי יסודות העבירה בחוק כאשר היא נועדה לפגוע בגוף האדם הנתקף וכאשר היא פוגעת באדם הנתקף. אם מדובר ביריקת בוז שאינה מכוונת כלפי גוף הנתקף פיזית, אלא נועדה רק להביע זלזול ובוז באדם אחר היא אמנם מהווה עלבון כלפיו אולם אינה ממלאה אחר יסודות עבירת ה"תקיפה". לאור הספק העולה מעדותו של אלעד באשר

לפגיעת היריקה בו ולמטרת היריקה החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מעבירה של תקיפת עובד ציבור במקרה זה.

כעת נבחן האם בכך שזרק אבנים אל עבר אלעד ומיכאל עבר הנאשם עבירה של ניסיון תקיפה של עובד ציבור. באשר לזריקת האבנים עולה מעדויותיהם של אלעד ומיכאל שהאבנים שהנאשם זרק כלפיהם לא פגעו בהם, אולם הושלכו לעברם במטרה לפגוע בהם. כך העיד אלעד באשר לאבנים שהושלכו עליהם:

"שאלת בית המשפט - הוא זרק עליך אבן

ת. הוא זרק עלינו

שאלת בית המשפט - האם אבן פגעה בך

ת. לא"

(עמ' 16 לפרוטוקול הדיון מיום 13.6.2011).

הנאשם בעדותו הכחיש שזרק אבנים וירק על אלעד (עמ' 294 לפרוטוקול הדיון מיום 15.5.2014). אולם אני סובר שגרסאותיהם של אלעד ומיכאל הן הגרסאות האמינות יותר לאופן התרחשות האירוע.

העד מיכאל יעקבי שהיה שומר בשער הישוב בעת האירוע (להלן: "מיכאל") העיד שכשהגיע למקום ראה את הכביש זרוע אבנים. הוא ציין שבזמן שהוא ובנו אלעד הרבש"ץ פינו את האבנים מהכביש הנאשם כל הזמן איים וקילל "שדיר באלק אם אתם תפנו את הכביש מהאבנים. משהו כזה" (עמ' 80 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

לאור האמור אני מרשיע את הנאשם גם בעבירה של ניסיון תקיפה של עובד ציבור.

אישום מס' 6:

ביום 13.1.2009 ניגשו השוטרים איתמר אנטמן ואורן שחר אל הנאשם שהלך על הכביש על נתיב הנסיעה בכניסה לישוב פסגות וביקשו ממנו להתפנות מהכביש. הנאשם סירב על אף שהוזנה על ידם שהוא עלול להיעצר. הוא נשכב על הארץ בכדי למנוע מהשוטרים לעכבו. הנאשם עוכב אל תחנת המשטרה וגם שם שכב על הרצפה והניף את ידיו ורגליו לכל עבר. כמו כן במהלך שהותו בתחנה הוא כינה את השוטרים בשמות גנאי כגון "שרמוטה" ו"זבל". המאשימה סוברת שבכך עבר הנאשם על עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו, עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין ועבירה של העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288א לחוק העונשין.

תחילה נבחן האם עבר הנאשם עבירה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. עבירה זו קבועה בסעיף 275 לחוק העונשין לפיו:

העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטרי כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטרי, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים.

היסוד העובדתי של העבירה של העבירה דורש עשיית מעשה המפריע אובייקטיבית לעבודת השוטרי. היסוד הנפשי של העבירה דורש קיומה של "כוונה" להפריע או להכשיל את עבודת השוטרי. נדרשת מודעות לטיב המעשה ולנסיבותיו. כן נדרש שהמעשה המפריע יעשה מתוך כוונה להפריע או להכשיל את השוטרי במילוי תפקידו. כמו כן נדרש שההפרעה תהיה לשוטרי הממלא את תפקידו כחוק.

כאמור, הסעיף דורש שהשוטרי לו הפריע הנאשם בעבודתו פעל "כשהוא ממלא תפקידו כחוק". עלינו לבחון האם השוטרים מילאו את תפקידם כחוק במקרה דנן כשביקשו לעכב ולעצור את הנאשם. סמכותם של שוטרים לבצע עיכוב ומעצר של אדם מוסדרת בסעיף 67 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) הקובע כי:

(א) היה לשוטרי יסוד סביר לחשד כי אדם עבר עבירה, או כי הוא עומד לעבור עבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם, או את שלום הציבור או את בטחון המדינה, רשאי הוא לעכבו כדי לברר את זהותו ומענו או כדי לחקור אותו ולמסור לו מסמכים, במקום הימצאו.

(ב) שוטרי רשאי לדרוש מאדם להילוות עמו לתחנת המשטרה או לזמנו לתחנת המשטרה למועד אחר שיקבע, אם נתקיימו שניים אלה:

(1) יש יסוד סביר לחשד שהוא עבר עבירה או יש הסתברות גבוהה שהוא עומד לעבור עבירה כאמור בסעיף קטן (א);

(2) הזיהוי היה בלתי מספיק, או לא ניתן לחקור אותו במקום הימצאו.

מהוראת החוק עולה שניתן לעכב אדם אם יש יסוד סביר לחשש שהעבירה כבר בוצעה או כדי למנוע את ביצועה, ובלבד שיש יסוד סביר לחשד שמדובר בעבירה העלולה לסכן את שלומו או בטחונו של אדם או את שלום הציבור או את בטחון המדינה.

לטענת המאשימה, הנאשם עוכב ונעצר כיוון שבעת האירוע התהלך על נתיב הנסיעה של כביש הגישה לשוב ובכך הפריע לתנועת הרכבים הנכנסים והיוצאים מן הישוב וסיכן את עצמו.

איתמר אלטמן, אחד השוטרים שהשתתפו במעצרו של הנאשם (להלן: "אלטמן") העיד: "... כשאני הגעתי למקום ... לא ראיתי שהוא מסכן תנועה ... העיכוב נעשה על סמך ה-ש.ג. שהיה בכניסה. אני גביתי ממנו עדות שהוא סיכן את עצמו וסיכן את התנועה עצמה ... חלק מהסמכויות שלי... זה יכול להיות בפני מישהו אחר ואומר לי שהבן אדם מסכן את עצמו ומסכן תעבורה, מסכן אנשים אחרים, יש לי את כל הסמכות לבוא ולעכב אותם" (עמ' 55-56 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2015).

גם קצין המשטרה ארנון פרידמן שהיה מפקד תורן במסגרת אגף המבצעים בעת האירוע (להלן: פרידמן) העיד באשר לעילת העיכוב והמעצר כי:

"ש. ...מה הייתה עילת המעצר שלו...?"

... העד ארנון פרידמן: ...הוא נעצר בגין הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, העלבה וחסירה והפרעה בדרך ציבורית"

(עמ' 72 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2011).

עוד העיד פרידמן ש: - "... הוא גם מגדף אותם ומסרב להיענות לבקשתם אם זה לפנות את הכביש ואם זה כבר מבקשים לעכב אותו בגין הסירוב הזה אז גם לזה הוא מסרב ...שרשומים עדויות, חקירה שלך, עדות של שומר, וכשה נמשך אחרי מה שאני שומע במערכת הקשר ולכן אני מגיע למסקנה שצריך לעצור אותו" (עמ' 87,91 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2011).

לאור האמור בעדויות השוטרים התרשמתי שאכן היה יסוד סביר לחשד שהנאשם עבר עבירה העלולה לסכן את שלומו ובטחונו ואת שלום הציבור בכך שהתהלך על נתיב התנועה בכניסה לישוב וסרב להתפנות ממנו.

קעת נבחן האם היה בהתנהגותו של הנאשם כדי "להפריע" לשוטרים במילוי תפקידם. השוטר אלטמן העיד שכשרצה להעלות את הנאשם לניידת הוא נשכב על הכביש והוא, שוטר נוסף וחייל העלו את הנאשם בכוח לניידת. גם על מנת להכניס את הנאשם לתחנת המשטרה הם נדרשו להפעיל כוח. כל זה בזמן שהנאשם מקלל את השוטרים ועושה להם אצבע משולשת (עמ' 55-56 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2015).

גם רס"ר גדבאן (להלן: "גדבאן") העיד שלאחר שהודיע לנאשם על המעצר הוא אמר "עכשיו אני מתחיל את ההצגה" ונשכב על הגב על הרצפה והתחיל להשתולל. עם זאת גדבאן העיד שאותו הנאשם לא העליב ולא אמר שום דבר רע כנגדו. הוא עצר את הנאשם בתום החקירה.

הקצין פרידמן העיד שהנאשם סירב לרדת מהניידת לבית המעצר. גם בכל תהליך הקליטה למעצר הוא שכב על הרצפה ולא שיתף פעולה עם השוטרים. השוטרים נאלצו להוביל את הנאשם ולסחוב אותו. לאחר שהנאשם הוכנס לתא המעצר הוא החל להשתולל, להתפרע ולקלל ולאיים. הוא דפק את הראש בדלת התא וניער את המיטה. ולאחר אזהרות כבלו אותו השוטרים בתוך התא עד לבוקר (עמ' 67-91 לפרוטוקול הדיון מיום 15.6.2011).

עוד נוסף שהנאשם עצמו הודה בעדותו שסירב להתפנות והקשה על השוטרים את עבודתם: "זה נכון שביקשו ממני ללכת. אני לא הולך. כדי להגיד לי ללכת צריך שופט. ... השוטר שהגיע נתן לי מכה בכתף ואני נשכבתי לאחר, עשיתי לו "נחום תקום" ואני נעמד ומסתכל עליהם והם צוחקים הוא ניסה שוב פעם ושוב פעם עשיתי לו "נחום תקום" ואז אמרו לי "אין לי זמן לשטויות שלך אתה עצור" ואז התיישבתי על הארץ ואמרתי "תעשו מה שאתם רוצים אני לא צריך לעזור לכם לקחת את העצור שלכם ... " (עמ' 275 לפרוטוקול הדיון מיום 8.1.2014).

מעדויות השוטרים ואף מעדות הנאשם עצמו התרשמתי שהיה בהתנגדותו של הנאשם לחדול ממעשיו ולהתלוות

לשוטרים וכן בהתנהגותו במהלך המעצר עצמו כדי להפריע לשוטרים בביצוע תפקידם. לאור האמור אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של הפרעה לשוטרים בשעת מילוי תפקידו.

לעניין העבירה של העלבת עובד ציבור טוענת המאשימה שהנאשם כינה את השוטרים "שרמוטה זבל". השוטרים אלטמן מעיד שהנאשם "קילל שמה את החוקרים וגם הפנה כלפי כלפינו השוטרים אצבע משולשת, בכל הזמן הזה" (עמ' 57 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.205).

אולם, לאור האמור לעיל בדבר המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי שנקבעו בדנ"פ אונגרפלד, נראה שאין בביטויים האמורים כדי לפגוע פגיעה קשה בליבת כבודם של השוטרים, והם אינם פוגעים במקור כוחם וסמכותם. ביטויים אלה נאמרו מתוך כעס ותסכול של הנאשם על מעצרו ולא כווננו לתכונותיו האישיות ושמו הטוב של שוטרים זה או אחר. נראה שהנאשם קילל את השוטרים בלהט הרגע, וההסתברות שיהיה בדברים שאמר כדי לפגוע בתפקודם של השוטרים ובעקבות כך בשירות הציבורי בכללותו נמוכה ביותר. אין בנסיבות אלו כדי להצדיק את אמירת הדברים הפוגעניים, אך יש בהם כדי לרכך את דברי הנאשם בהקשר אמירתם. לאור האמור אני סובר שדברי הנאשם אינם עולים כדי פגיעה בליבת כבודם האישי וביטחונם העצמי של השוטרים ואין בהם כדי להשפיע על כושרם למלא את תפקידם.

בהתאם לכך אני מזכה את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור.

אישום מס' 7:

לטענת המאשימה, ביום ה-7.9.2009 הבעיר הנאשם צמיגים בסמוך לשלט הכניסה לשוב ענתות. תומר שפירא הרבש"ץ של היישוב (להלן: "שפירא") ניסה לכבות את האש באמצעות בקבוק מים.

הנאשם בעט בבקבוק שאחז והפיל אותו לארץ. כששפירא ניסה לקחת את הבקבוק חזרה נעמד הנאשם דחף אותו מספר פעמים כשהוא קורא לו "זבל אל תיגע במדורה שלי".

המאשימה סוברת שבכך עבר הנאשם על עבירות של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א לחוק העונשין; עבירה של הפרעה לעובד ציבור, לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין; ועבירה של העלבת עובד ציבור, לפי סעיף 288 לחוק העונשין.

תחילה נבחן האם הנאשם עבר על עבירה של תקיפת עובד ציבור. על מנת לבחון זאת עלינו לבדוק האם התקיים במקרה דנן יסוד ה"תקיפה" הנדרש על פי החוק. כאמור, הגדרת המונח "תקיפה" קבועה בסעיף 378 לחוק העונשין לפיו:

המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ולענין זה, הפעלת כוח - לרבות הפעלת חום, אור, חשמל, גאז, ריח או כל דבר או חומר אחר, אם הפעילו אותם במידה שיש בה

כדי לגרום נזק או אי נוחות.

שפירא העיד באשר לאופן בו התקיף אותו הנאשם כי:

"ש. אמרת שהנאשם תקף אותך, אתה יכול לפרט?

ת. כן. בא אלי ממש בריצה, העיף לי את הבקבוק מהיד. נעמד בתוקפנות ...

שאלת בית המשפט. אז המגע שהיה, זה היה בין היד שלו לבין הבקבוק שהיה בידך?

ת. כן לבקבוק ... תקיפה ואיומים וקללות".

(עמ' 59 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

בדומה לכך העיד גם לב אוהיון (להלן: "אוהיון") שהיה סייר בטחון של היישוב ענתות בעת האירוע: **"... השלט התחיל ככה לבעור, היה עשן כבד מתחת לשלט, הוא העלה עשן כבד, הוא שרף שם צמיג או משהוא כזה ... תומר הלך לכיוון השלט לכבות את מה שנשאר שמה מהעשן ... האדון הנכבד קם, בא אליו ולא נתן לו להתקרב למעשה לשלט והעיף לו את הבקבוק מים מהיד ... לא הייתה שם אלימות גדולה אבל ... היה ברור שאם תומר ככה ילך לקראת המדורה הוא כאילו מנע ממנו מלהגיע למדורה ... הוא לא היכה אבל הוא מנע בגוף שלו מתומר להתקרב אל המדורה ... הוא קילל אותו שם, אל תגיע במדורה, כאילו אל תתקרב למדורה או משהו כזה. אני הרגשתי שזה עומד להיות, ככה להתלקח לריב ועם ידיים ... סך הכול זה נגמר בשקט"** (עמ' 90-91 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

מעדויותיהם של שפירא ואוהיון עולה שהנאשם לא תקף את שפירא ישירות אלא באמצעות בקבוק המים. החוק קובע שניתן לתקוף אדם גם "בעקיפין", דהיינו באמצעות הפעלת כוח בעזרת אמצעי אחר. בקבוק מים יכול להוות אמצעי תקיפה על פי החוק. אולם נדרש שאותו האמצעי יופעל "במידה שיש בה כדי לגרום נזק או אי נוחות". במקרה דנן אין חולק שבקבוק המים לא גרם כל נזק. מקריאת עדותיהם של שפירא ואוהיון התרשמתי שגם אי נוחות של ממש לא נגרמה לשפירא במקרה זה. לאור האמור, החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של תקיפת עובד ציבור במקרה זה.

כעת נבחן האם בנסיבות האמורות עבר הנאשם על עבירה של הפרעה לעובד ציבור. כאמור, עבירת ההפרעה לעובד ציבור דורשת ביסוד העובדתי שבה כי העושה "יפריע", בדרך כלשהי, לעובד הציבור. כן נדרש שההפרעה תהיה במילוי תפקיד שעובד הציבור מילא כדן. היסוד הנפשי הנדרש בעבירה זו הוא של מחשבה פלילית, קרי: מודעות להתנהגות ולנסיבות.

שפירא כרכז ביטחון שוטף של היישוב ענתות ואחראי על מערך השומרים והאבטחה של היישוב מילא את תפקידו כעובד ציבור כדן בעת האירוע.

הוא העיד שהגיע לכניסה לשוב לאחר שעודכן שהנאשם מצית עם צמיגים את שלט הכניסה לשוב. שפירא דיווח למג"ב עוטף ירושלים על המקרה וביקש מהנאשם לעזוב את המקום. לאחר מכן החל לכבות את האש באמצעות בקבוק מים. בזמן ששפירא ניסה לכבות את האש ניגש אליו הנאשם העיף לו את הבקבוק מהיד וקלל אותו.

שפירא מעיד: **"הוא הפריע לי בעבודה ... התפקיד שלי זה לשמור על סדר. ברגע שיש אש וזה בעצם ברכוש של הישוב זה להפריע לי בעבודה ... הוא מנע ממני לכבות שריפה ... בזה שהוא העיף לי את הבקבוק מהיד הוא מנע ממני לשפוך את המים שהיו בבקבוק, על מנת לשפוך את המים ולכבות את השריפה"** (עמ' 61 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

הנאשם בעדתו הכחיש שהפריע לשפירא לכבות את האש באמרו: **"התחמם לי האוטו, סטייתי מהדרך הראשית ... ועצרתי בצד ... יש שם צמיג בוער שכבר הרבש"ץ חשב לכבות אותו עם בקבוק מים ... הבקבוק קיבל מכה שמנעה ממנו את יכולת הטפטוף אני לא בעטתי בבקבוק ... האם אני תקפתי את תומר שפירא התשובה היא שרציתי אך לא ... אני הזזתי את הגוף שלי ... באותו רגע הייתה רוח והרוח הזיזה את שפירא והוא פגע בי אבל אני לא דחפתי אותו בידיים, הוא פשוט עמד לידי והוא הזיז את הכתף שלו ... הכתף שלו שפגעה בכתף שלי"** (עמ' 276 לפרוטוקול הדיון מיום 8.1.2014).

אני סובר שגרסתו של שפירא לאופן התרחשות האירוע היא הגרסה האמינה והסבירה יותר כשגרסת הנאשם אף מהווה חיזוק מסוים לגרסת שפירא. בהתאם לכך אני קובע, שבהתנהגותו זו הפריע הנאשם לשפירא למלא את תפקידו ולכבות את האש בכניסה לשוב, ומרשיע אותו בעבירה של הפרעה לעובד ציבור במילוי תפקידו.

כעת נבחן האם הנאשם עבר עבירה של העלבת עובד ציבור במהלך האירוע. שפירא העיד כי:

"ש. איזה איומים?.."

ת. הוא קילל אותי, אמר לי תעוף מפה, מי אתה? אני אમેך אותך, דברים כאלה אל תיגע בי"

(עמ' 59 לפרוטוקול הדיון מיום 14.6.2011).

לאור האמור לעיל בדבר המבחן התוכני והמבחן ההסתברותי שנקבעו בדנ"פ אונגרפלד, נראה שאין בביטויים האמורים כדי לפגוע פגיעה קשה בליבת כבודו ובמקור כוחו וסמכותו של שפירא כעובד ציבור. דברי הנאשם נאמרו מתוך כעס ותסכול על הרחקתו מהישוב ולא כוונו לתכונותיו האישיות ושמו הטוב של שפירא. נראה שהנאשם קילל את שפירא בלהט הרגע, וההסתברות שהיה בדברים שאמר כדי לפגוע בתפקודו ובעקבות כך בשירות הציבורי בכללותו נמוכה ביותר. אין בנסיבות אלו כדי להצדיק את אמירת הדברים הפוגעניים, אך יש בהם כדי לרכך את דברי הנאשם בהקשר אמירתם. לאור האמור אני סובר שדברי הנאשם אינם עולים כדי פגיעה בליבת כבודו האישי וביטחונו העצמי של שפירא ואין בהם כדי להשפיע על כושרו למלא את תפקידו. בהתאם לכך אני מזכה את הנאשם מעבירה של העלבת עובד ציבור.

בסיכומם של דברים החלטתי להרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: עבירה של הפרעה לעובד ציבור, לפי

סעיף 288א(1) לחוק העונשין באישומים מס' 4 ו-7; עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, לפי סעיף 275 לחוק העונשין באישום מס' 6 ועבירה של ניסיון לתקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א לחוק העונשין בנסיבות סעיף 25 לחוק העונשין באישום מס' 5.

ניתנה היום, כ"ח כסלו תשע"ו, 10 דצמבר 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד דקלה לוי, הנאשם ובא כוחו עו"ד מיכאל הורוביץ.